

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: **T. T. D.**, narozen X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2025, č. j. MV-8030-4/SO-2025

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasně podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31. 10. 2024, č. j. OAM-22360-14/DP-2024, jímž byla podle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve spojení s § 35 odst. 3 téhož zákona a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. g) téhož zákona zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců.
2. Povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno s platností od 20. 12. 2023 do 31. 8. 2024 za účelem ostatní/jiné, tj. vzdělávací aktivity, které nejsou studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců, konkrétně za účelem studia v oboru Výtvarná a uměleckořemeslná tvorba – Reklamní tvorba na Soukromé vyšší odborné škole umění a reklamy s.r.o. (dále jen „škola“).
3. Dne 4. 7. 2024 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. K žádosti předložil jako doklad prokazující účel pobytu na území potvrzení o studiu ze dne 10. 6. 2024, v němž je uvedeno, že zaplatil školné na první období školního roku 2024/2025 a bude pokračovat ve studiu. Předpokládaná doba studia byla do 30. 6. 2027.
4. Správní orgán I. stupně se dne 5. 8. 2024 školy dotázal na průběh studia žalobce. Ta uvedla, že žalobce podepsal smlouvu o studiu a zaplatil školné na 1. semestr školního roku 2024/2025. Začátek školního roku je 1. 9. 2024. Jedná se o denní studium ve studijním programu Výtvarná a uměleckořemeslná tvorba – Reklamní tvorba. Předpokládaná doba studia je do 30. 6. 2027. Dne 26. 8. 2024 škola doplnila své sdělení tak, že žalobce podal žádost o opakování prvního ročníku.
5. Na další výzvu správního orgánu I. stupně škola sdělila, že žalobce je studentem uvedeného programu od 1. 9. 2023. Školné za školní rok 2023/2024 řádně uhradil ve výši 32 000 Kč, ve školním roce 2024/2025 uhradil částku ve výši 16 000 Kč za zimní období. Studium probíhá v českém jazyce. Počet vyučovacích hodin je 28 za týden. Aby mohl žalobce studium absolvovat, musí si podle školy doplnit znalosti z českého jazyka. Ve školním roce 2023/2024

si svoje studijní povinnosti neplnil, neboť se mu nepodařilo splnit žádný předmět. Jeho absence v zimním období školního roku 2023/2024 byla 250 zmeškaných hodin, což je 56 %, v letním období školního roku 2023/2024 byla jeho míra absence 403 hodin, což je 90 %.

6. Dne 18. 9. 2024 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se prostřednictvím tehdejšího zmocněného zástupce seznámil se spisovým materiálem dne 25. 9. 2024. V písemném vyjádření ze dne 21. 10. 2024 žalobce uvedl,
že je studentem výše uvedeného studijního programu od 1. 9. 2023, platí pravidelně školné
a studium by chtěl úspěšně dokončit. V zimních měsících školu navštěvoval méně, neboť trpí
od dětských let alergií dýchacích cest, přičemž tuto alergii provázely mírné teploty. Do školy nešel z obavy před onemocněním COVID-19. Po ustoupení teplot opakovaně absolvoval antigenní test a po úlevě šel do školy. V současné době pro zmeškané učivo opakuje předešlý celý ročník školy. Snaží se do školy chodit pravidelně bez zameškaných hodin.
7. Správní orgán I. stupně následně výše popsáním rozhodnutím žádost žalobce zamítl a dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť žalobce neplnil v době platnosti dlouhodobého pobytu na území účel, pro který mu bylo vydáno. Nejednalo se přitom o neplnění účelu po přechodnou dobu, ale o podstatnou část doby platnosti dosavadního povolení. Správní orgán I. stupně v této souvislosti odkazoval na procentuální výměru absencí žalobce a skutečnost, že nedokončil žádný předmět. Do úvahy vzal rovněž předchozí žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty ze dne 13. 2. 2023. Toto řízení bylo dne 28. 4. 2023 na jeho vlastní žádost zastaveno. Z toho správní orgán I. stupně dovozoval, že žalobce nepřicestoval do České republiky výhradně s cílem studovat konkrétní obor, kterému by se po celou dobu pobytu intenzivně věnoval. Vydané rozhodnutí pak správní orgán I. stupně nepovažoval za nepřiměřené. Žalobce nemá
na území České republiky žádného rodinného příslušníka, je bezdětný a svobodný. Na území České republiky nevlastní žádnou nemovitost. Zbytek rodiny má ve Vietnamu. Na území pobývá od roku 2022, vazby s rodinou proto nemohly být za tak krátkou dobu zpřetrhány. Jedná se zároveň
o mladého a zřejmě zdravého jedince, který může pracovat nebo studovat v zemi původu. K námitkám týkajícím se zdravotního stavu správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce závažné důvody neplnění účelu pobytu neprokázal. Jednalo se z jeho strany toliko o tvrzení, která nebyla nikterak doložena. Žalobce nadto alergií omlouval absenci v zimním semestru, nejvíce hodin však zameškal v semestru letním.
8. Dne 18. 11. 2024 podal žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce žádost o nahlédnutí
do spisového materiálu a rovněž blanketní odvolání, které později doplnil.
9. K odvolání žalobce přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten v napadeném rozhodnutí konstatoval, že důvodem pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu
je jakékoliv neplnění účelu v době platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu, ledaže by cizinec prokázal, že ve skutečnosti šlo o neplnění účelu po přechodnou dobu a ze závažných důvodů. Za přechodnou dobu neplnění účelu považoval zejména dobu pobytu mimo území
z důvodu čerpání dovolené nebo v průběhu prázdnin. Přechodnost doby neplnění účelu je

také třeba posuzovat ve vztahu k důvodu neplnění účelu a ve vztahu k samotnému účelu pobytu. Jestliže se má cizinec na území věnovat studiu či jiným vzdělávacím aktivitám, pak již několikaměsíční absence může znamenat zmaření účelu povoleného pobytu. Mimo to musí být splněna i podmínka, že důvod neplnění účelu byl závažný. Důkazní břemeno, jde-li o prokázání závažných důvodů neplnění účelu, nese ve smyslu § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců žadatel. Žalovaný měl v daném případě za prokázané, že žalobce neplnil účel pobytu po celou dobu. Považoval tak za irelevantní důvody, pro které účel pobytu nebyl plněn. Přesto uvedl, že určité zdravotní obtíže mohou mít vliv na plnění studijních povinností. Žalobce však rezignoval na jakoukoli možnost náhradního řešení, mimořádný studijní plán nebo náhradní způsob splnění studijních povinností. Svou nastalou situaci řešil až žádostí o opakování ročníku. Žalovaný dále doplnil, že i kdyby vzal žalobcem tvrzené potíže za prokázané, mohly jen těžko odůvodnit nepřítomnost ve výuce ve zjištěném rozsahu. Závěrem žalovaný zdůraznil, že studium není samoučelnou aktivitou. Má směřovat ke svému naplnění, tedy ke složení zkoušek. Aby mohl být pobyt žalobce prodloužen, musí činit v příslušném studiu dostatečný pokrok. V případě žalobce o řádném plnění studijních povinností ani o snaze k úspěšnému absolvování hovořit nelze.

II. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě tvrdil, že správní orgán I. stupně o svém zdravotním stavu informoval již při seznámení s podklady řízení. Bylo tedy na něm, aby jej vyzval k doložení potřebných podkladů. Zdůraznil, že zdravotní indispozice nemůže být jediným důvodem zamítnutí jeho žádosti. Správní orgány dále rezignovaly na zjišťování aktuálního skutkového stavu, neboť nezjišťovaly, zda žalobce docházku plní po nástupu do nového ročníku.
11. Míru absence z výuky ovlivnila i potřeba doučování českého jazyka. Samotné opakování ročníku pak nelze považovat za neplnění účelu pobytu. Není možné se odkazovat toliko na studijní výsledky, jelikož může chvíli trvat, než se student na nové škole etabluje. K ověření skutečností týkajících se studia je pak běžné provést výslech žadatele, což však správní orgány ignorovaly.
12. V další části žaloby žalobce obecně odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života cizince. Uváděl, že správní orgány zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností, když rezignovaly na zjištění všech hledisek posouzení přiměřenosti. Žalobce na území České republiky pobývá od roku 2022, během pobytu se vzdělával. Musel vynaložit a vypůjčit si nemalé finance, aby mohl přicestovat. Žalobce proto navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí. V podstatě zopakoval argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle

§ 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

15. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.*
16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).*
17. Podle § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplnil v době platnosti víza na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.*
18. Úvodem soud zdůrazňuje, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009, č. j. 7 As 73/2008-65).
Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud také v obecné rovině. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98). V duchu výše uvedené judikatury zdejší soud přistupoval k vypořádání žalobních námitek, neboť žaloba obsahuje obecné či stručné argumenty, které již byly vypořádány v prvostupňovém, potažmo v napadeném rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí na námitky žalobce obsáhle a přiléhavě reagoval, citoval z relevantní judikatury správních soudů a předložil poměrně vyčerpávající argumentaci, na kterou žalobce v žalobě nereagoval a jen v několika větách zopakoval tvrzení předkládaná již v průběhu správního řízení.
19. Jako nedůvodnou hodnotil soud námitku, podle níž bylo na správním orgánu I. stupně, aby žalobce vyzval k doložení podkladů týkajících se jeho zdravotního stavu. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, podle nějž *„[ř]ízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak stěžovatel neučinil, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici. Při zkoumání doby nepřítomnosti na území vycházelo Ministerstvo vnitra z cestovního dokladu, ze kterého důvod zabraničních cest nevyplývá. Pokud stěžovatel chtěl, aby Ministerstvo vnitra zohlednilo účel jeho cest, měl jej v první řadě tvrdit a v druhé řadě měl ke svým tvrzením předložit důkazy. K věci lze pouze dodat, že dle správního spisu měl stěžovatel možnost seznámit se s podklady rozhodnutí Ministerstva vnitra před jeho vydáním a k těmto podkladům se*

vyjádřit. “Bylo proto na žalobci, aby dokládal skutečnosti týkající se závažných důvodů, které mu dle jeho tvrzení bránily plnit účel pobytu. To platí zvláště v situaci, kdy povinnost tyto skutečnosti prokázat upravuje přímo § 37 odst. 2 písm. g) věta za středníkem zákona o pobytu cizinců.

20. V projednávané věci byl žalobce dne 18. 9. 2024 vyzván, aby se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a zároveň se k nim i vyjádřil. Tím správní orgán I. stupně splnil svou zákonnou povinnost uloženou mu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Úlohou správního orgánu pak již nebylo poučovat jej o tom, jaké podklady má doložit, aby byl se svou žádostí úspěšný. Obdobně se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 10. 2010,

č. j. 5 As 1/2010-76, podle nějž *„správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Poučovací povinnost správních orgánů v řízení, které vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech (ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu). Toto obecné pravidlo nachází odraz v dalších ustanoveních správního řádu, která přiznávají účastníkům řízení konkrétní procesní práva. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku. Úvaha stěžovatele o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů je v tomto ohledu příliš extenzivní a vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti.“*

21. Pro úplnost lze dodat, že napadené rozhodnutí nebylo vystavěno na tom, zda žalobce doložil či nedoložil svůj zdravotní stav. Na tuto skutečnost žalobce v žalobě náležitě nereagoval. Žalovaný žalobci s odkazem na § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců i judikaturu správních soudů vysvětlil, že pokud neplnil účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu, bylo bezpředmětné, jaké důvody pro neplnění účelu pobytu uváděl. I tak se žalovaný nad rámec výše popsané argumentace vyjadřoval k žalobcem tvrzené zdravotní indispozici. Učinil tak, přestože její existenci žalobce v řízení neprokázal, ač důkazní břemeno ohledně závažného důvodu neplnění účelu pobytu leželo podle § 37 odst. písm. g) zákona o pobytu cizinců právě na něm. Žalovaný uvedl, že i kdyby zdravotní obtíže žalobce vzal za prokázané, nebyly sto zapříčinit absenci 56 % výuky v zimním období školního roku 2023/2024 a 90 % v období letním. Na tuto argumentaci žalobce v žalobě vůbec nereagoval.
22. V této souvislosti je třeba odmítnout i další námitku žalobce, podle níž je běžné provést výslech žadatele k ověření skutečností týkajících se studia. Uvedenou námitku žalovaný rovněž vypořádal v napadeném rozhodnutí na straně 7 odůvodnění. Konstatoval, že důkazní břemeno týkající se závažných důvodů, pro něž bylo možné přechodně neplnit účel pobytu leželo na straně žalobce. Žalobce přitom na unesení důkazního břemene rezignoval a nedoložil svůj zdravotní stav relevantními důkazy, typicky lékařskými zprávami. Žalovaný také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Azs 441/2018-32 ze dne 14. 3. 2019, podle nějž *„povinnost provést výslech žalobce zákon neukládá, tedy je správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoliv. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení.“* S argumentací i s postupem žalovaného se soud ztotožňuje.
23. Za nedůvodnou považuje soud námitku, že není možné odkazovat jen na studijní výsledky. Je sice pravdou, že studentům může chvíli trvat, než se na nové škole tzv. „rozkoukají.“ To však samo o sobě nemůže způsobit zjištěnou vysokou míru absence a neplnění studijních povinností. *Ad absurdum* by akceptace žalobcova tvrzení vedla k tomu, že student v prvním ročníku studia nemusí plnit žádné studijní povinnosti, a tedy v podstatě nemusí studovat.

24. Pokud žalobce namítal, že správní orgány nezjišťovaly, zda docházku plní po nástupu do nového ročníku, soud uvádí, že tato skutečnost neměla žádný vliv na to, zda v posuzovaném období plnil účel pobytu. Nebylo proto povinností správních orgánů tyto skutečnosti zjišťovat. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2024, č. j. 34 A 9/2024-31, podle kterého *„[k]onstrukce podmínek § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož postupovaly správní orgány v případě žalobce, je jiná, neboť staví na povinnosti cizince plnit účel povoleného pobytu před podáním žádosti o povolení k pobytu za jiným účelem. Případně aktuální studium žalobce na jiné vysoké škole ke dni rozhodnutí správního orgánu o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem jiné/ostatní, tak nemohlo být pro posouzení věci relevantní.“* Tyto závěry lze bez dalšího vztáhnout i na nyní posuzovanou věc.
25. Námitce, že míru absence z výuky mohla ovlivnit potřeba doučování českého jazyka, soud nepřisvědčil. Odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 3. 2025, č. j. 33 A 22/2024-34, podle kterého pokud žalobce tvrdil, že *„absolvování zkoušek a zápočtů v anglickém jazyce bylo nad jeho jazykové možnosti a věnoval se proto namísto studia oboru, k němuž byl přijat, doučování anglického jazyka, pak ani tato argumentace není způsobila správními orgány přijatý závěr zvrátit. Jak vyplývá z potvrzení Panevropské univerzity, a.s., žalobce v období od 17.8.2022 nezískal ani jeden kredit za zkoušku či zápočet a z tohoto důvodu byl, jak vyplývá ze zprávy ze dne 10. 10. 2023 navržen k vyřazení pro neplnění požadavků. Soud se zcela ztotožňuje s argumentací správních orgánů, že žalobce měl při volbě studijního oboru zodpovědně zvážit své reálné schopnosti zvládnout zvolený obor v anglickém jazyce.“* S uvedenými závěry se soud ztotožňuje a bez dalšího na ně odkazuje.
26. Žalobci lze dát obecně za pravdu v tom, že opakování ročníku nelze bez dalšího považovat za neplnění účelu pobytu. Ostatně obdobně se vyjadřoval i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 9. 2022, č. j. 29 A 66/2020-55. Zde přezkoumávaný případ se však od citovaného rozsudku diametrálně odlišuje. Ve věci řešené Krajským soudem v Brně žalobce sice opakoval ročník, musel tak ovšem učinit poté, co nesplnil některé parametry pro postup do dalšího semestru, a to i po veškeré snaze, kterou v řízení prokazoval. V tehdy řešeném případě bylo prokázáno, že se žalobce studia aktivně účastnil a na zkoušky se připravoval. Plnění účelu bylo tedy fakticky naplněno, neboť v předmětném období žalobce převážně studoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Tak tomu ovšem ve zde přezkoumávané věci nebylo. Žalobce aktivní přístup ke studiu nijak konkrétně netvrdil, natož aby jej dokládal. Skutečnost, že nesplnil žádné předměty nerozporoval a ani blíže neosvětlil, proč se tak stalo. Pro úplnost lze doplnit, že stěžejním důvodem obsaženým v napadeném rozhodnutí není skutečnost, že žalobce opakoval ročník, ale právě jeho vysoká neomluvená absence po celou dobu studia, jež vyústila v nesplnění žádného z předmětů.
27. Námitku, podle níž se správní orgány dostatečně nezabývaly hodnocením přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, soud rovněž hodnotil jako nedůvodnou. Žalobce sice v žalobě zmínil několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, nicméně tyto citace pouze obecně popisují přístup k interpretaci neurčitého pojmu *nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života*. Konkrétně již žalobce neuvedl, z jakého důvodu žalovaný požadavkům citované judikatury neměl dostát. Případnými dopady do života žalobce se správní orgán I. stupně zabýval na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí a žalovaný na straně 9 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se s jejich argumentací ztotožňuje a odkazuje na ni. Lze doplnit, že bylo primárně na žalobci, aby správním orgánům sdělil vše podstatné, a to i ohledně možného zásahu do svého soukromého a rodinného života (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015-35), prvostupňový orgán

a žalovaný tudíž nepochybili, pokud se otázkám posouzení přiměřenosti dopadů věnovali poměrně stručně. Žalobce přitom v průběhu řízení konkrétně netvrdil, že by mělo k zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života dojít.

28. Z žalobní argumentace pak není zřejmé, na zjištění kterých hledisek souvisejících s posouzením přiměřenosti měly správní orgány rezignovat. Délku pobytu totiž zohlednil již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí. Pokud se jedná o druhý konkrétně uplatněný důvod spatřovaný ve vynaložení „spousty peněz“, pak soud uvádí, že tento důvod založit nepřiměřenost napadeného rozhodnutí nemůže.

V. Závěr a náklady řízení

29. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za presumovaného souhlasu žalobce a výslovného souhlasu žalovaného.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. srpna 2025

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
samosoudkyně